

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЧЕТИРИЙСЕТТЕ МОМЧЕТА И
ТЯХНАТА СЕСТРИЧКА

chitanka.info

Един баща имал четирийсет синове и едно сляпо момиченце. В къщата били наредени четирийсет и две легла. Всяка сутрин сляпото девойче подреждало леглата и подклаждало един голям казан, в който вряло яденето на многолюдната дружина. Четирийсет и две паници нареждало на трапезата сляпото момиче. От зори до мрак бащата се трудел за своята челяд. Той орял една голяма нива, която раждала жито като дренки. Сред нивата се издигало младо ябълково дръвче с бели клони, а под дръвчето шумоляло прохладно кладенче.

Било есен. Пожълтели ябълковите листа. Зачервили се първите плодове, които родило дръвчето. Старецът подгонил конете, бързо овършал житните снопи, пренесъл зърното в житницата с един голям платник и впрегнал четирийсет рала волове. Появила се бяла пара над браздите, които заредили синовете му. С кринче в ръка бащата крачел по лехите и пръскал семената. Те падали върху черната земя като златна градушка. За три дни цялата нива почерняла. Объртан от черния труд, старият се прибрал вкъщи и паднал болен. Сляпото момиче му сварило горчиви корени, но те не донесли здраве на болния човек. Като усетил, че краят приближава, бащата повикал синовете си и рекъл:

— Скъпи мои чеда, аз отивам в едно далечно място, откъдето няма връщане. Минете покрай мене един след друг, да ви помилвам по главите.

И когато всичките синове се простили с баща си, той се надигнал:

— Помнете — рекъл им, — че най-сладък хляб ражда нашата нива. Орете я задружно и живеете като братя. Не се карайте помежду си. А сега кой от вас ще ми донесе една стомничка вода от кладенчето сред нивата? На сетния си час искам да си намокря устните с оная вода, която са пили дедите ми.

Четирийсет братя грабнали четирийсет стомни и търтили към нивата. Но когато стигнали, наместо да налят вода, оставили стомните под ябълката, откършили по една тояга и започнали да мерят нивата.

— Братя, защо я мерите? — попитало най-малкото братче.

— Ще я делим! — извикали в хор трийсет и девет гласа.

Започнали да я делят и се скарали. Дигнали тоягите, надали грозни викове, почнали да се бият, изпотрошили стомните.

— Какво правят синовете ми? — попитал с немощен глас старецът, като чул олелията.

— Бият се на нивата — отвърнало сляпото момиче.

— А водица донесоха ли ми?

— Не са, татенце.

Тогава старецът тежко въздъхнал, надигнал се и тъй проклез синовете си:

— Проклинам ви да се превърнете на къртове и цял живот да ровите земята, защото сте лакоми за пръст!

На зъл час прокълнал болният синовете си и те се превърнали мигом на къртове. Разбягали се по всичките краища на нивата, изровили четирийсет къртичини и потънали в земята. Провалили се на долния свят.

Сляпото момиче, като изпроводило баща си на гробището, слязло към нивата да дири братята си. Започнало да вика. Четирийсет имена изредило, ала никой не се обадил. Клетото сираче седнало под ябълката и заплакало. Тогава се смилило над него едно студенче — малко водно гущерче, което пълзело по дъното на кладенчето. То изпъзляло от водата и рекло:

— Не плачи, момиченце! Братята ти са живи.

— Защо не се обаждат, като са живи? Къде са?

— На долната земя.

— Кой ти каза, че са на долната земя?

— Водата. Тя извира от голяма дълбочина.

— Как да ида при тях?

— Ще ти кажа. Под долния синор на нивата има един сух кладенец. Стъпи в кофата и слез долу. Не бой се, вътре няма вода. На дъното ще намериш една плоча. Като я дигнеш, ще се открие голяма каменна стълба, която води за долния свят. Слизай надолу по тая стълба, додето стигнеш.

Сляпото момиче се върнало вкъщи, взело една кошница и отърсило от ябълковото дърво всичкия плод. Преброило ябълките — тъкмо четирийсет. По една за всеки брат. Напълнило кошницата. Намерило сухия кладенец, стъпило в кофата и почнало да се спуща надолу. Слязло на дъното. Дигнало плочата и поело надолу по стълбата. Двайсет недели слизало към долния свят. Капнало от умора и

глад, ала не посегнало към ябълките, защото искало за всеки брат да има по една ябълка от бащиното дърво.

В понеделника на двацет и първата неделя девойчето стъпило на долния свят и спряло.

— Кого дириш? — попитал един глас на стара жена.

— Моите четирийсет братя. Знаеш ли къде са?

— Тука са. Държа ги затворени в една малка къщичка. По три пъти на ден им давам да ядат солена пръст и когато почнат да пицят от жажда, на всички наливам по една чашка вода. Те хвацат чашките с предните крачета, но щом ги вдигнат към устата си, дъната на чашките падат и водата се разлива. Никога не могат да утолят жаждата си. Не зная какъв грях изкупват!

— Заведи ме, бабичко, при тях! — помолило се сляпото.

И когато влязло в къщичката, къртовете жално заскимтели.

— Разрешаваш ли да им дам по една ябълка? — попитало гостенчето.

— Дай им! — съгласила се бабичката.

Момичето тръгнало с кошницата и на всеки кърт подало по една румена ябълка. Къртовете жадно загризали сочните ябълки и щом преглътнали първите хапки, превърнали се пак на хора. Сляпото не ги видяло, но чуло гласовете им и заплакало от радост. Най-малкото братче изяло само половината ябълка. Другата половина дало на сляпата си сестричка. Девойчето ухапало ябълката и щом глътнало първата хапка — очите му прогледнали.

Радостта на братята нямала край, като видели, че вече не са къртове, а сестричката ги гледала и не можела да им се нагледа.

Навървили се по стълбата. Тръгнали към горния свят. Най-напред вървяла сестричката и ги водела. Вървели още двацет недели. В понеделника на двацет и първата неделя излезли от сухия кладенец и що да видят: бащината им нива се дигнала, вързала едри класове, пожълтяла. Грабнали братята четирийсет сърпа и я пожънали задружно. Прибрали житото в бащината житница. Девойчето омесило една пещ хлябове от новото брашно и ги раздало на сиромасите, за да си спомнят за покойния им баща. Втората пещ хлябове излапали братята и заживели в мир и съгласие, както трябва да живеят истинските братя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.